

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: **I. V .**, Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2014, č. j. 577/DS/2014/SR, t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2014, č. j.: 577/DS/2014/SR, a rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 16. 12. 2013, zn. P/1792/2013/OS1/DvP, se zrušují a věc se vrací žalovanému dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

Rozhodnutím ze dne 20. 2. 2014 č. j. 577/DS/2014/SR, Krajský úřad Královéhradeckého kraje jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy Magistrátu města Hradec Králové, ze dne 16. 12. 2013, č. j. P/1792/2013/OS1/DvP. Tímto rozhodnutím uznal prvostupňový správní orgán žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), za což jí byla podle § 125f odst. 3. zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.000,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,-Kč.

Ve včasné žalobě uplatnila žalobkyně vůči postupu a rozhodnutí žalovaného následující námitky. Správnímu orgánu především vytýkala nezákonné vedení řízení, tedy nerespektování postupu uloženého správním orgánům v ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení je povinností orgánu obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku (naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla) vyzvat provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k úhradě „určené částky“. Žalobkyni ani jejímu zástupci však žádná výzva k úhradě „určené částky“ doručena nebyla, přestože se jedná dle přesvědčení žalobkyně o nezbytný předpoklad toho, aby správní orgán prvního stupně vůbec mohl zahájit řízení ve věci správního deliktu. Dále žalobkyně namítla, že k vydání rozhodnutí správní orgán prvního stupně přistoupil bez toho, aniž by provedl jakýkoli důkaz. Součástí správního spisu jsou totiž fotografie vozidla žalobkyně a oznámení Městské policie Hradec Králové o podezření ze spáchání přestupku. Žalobkyni však nebyla dána možnost se k těmto podkladům jakkoli vyjádřit. Konečně připomněla, že řízení o správním trestání se řídí zásadou ústnosti, stanovenou ust. § 51 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), který stanoví, že *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni...* Dokazování je obligatorní součástí každého řízení o trestním obvinění, tedy i řízení o správním deliktu. Lze dovodit, že dokazování se provádí zpravidla při ústním jednání, pokud o provádění důkazů nejsou účastníci včas vyrozuměni.

Poukázala na v minulosti opakovaná stanoviska Nejvyššího správního soudu, např. rozhodnutí NSS č.j. 6 As 23/2005 - 66, 6 As 19/2005 - 52, 6 As 17/2005 - 51, 6 As 18/2005 - 55, 6 As 17/2005 - 51, 6 As 8/2005 - 69, kdy v těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud předesílá, že *„právní úpravy v oblasti správního trestání jsou dlouhodobě legislativně deficitní a nepamatují na řadu zvláštností, jimiž by měl být proces vedoucí k uložení trestu doplněn oproti běžným pravidlům správního řízení. Byla to tedy v minulosti především judikatura správních soudů, která správní orgány vedla takovým směrem, aby záruky spravedlivého procesu, jak jsou koncipovány v našem ústavním pořádku, ale i v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a*

základních svobod, jež musejí být aplikovány i na oblast správního trestání, byly naplněny i za této často legislativně nevyhovující situace. (...) Tyto požadavky Nejvyšší správní soud dovozuje z čl. 1 a dále čl. 2 odst. 3 Ústavy, podle nějž je možno státní moc vykonávat pouze způsoby, které stanoví zákon, čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (ne bis in idem), čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (o posuzování trestnosti činu z hlediska časové působnosti norem), čl. 6 odst. 2 cit. Evropské úmluvy upravující procesní požadavky na proces, v němž je komukoliv ukládána sankce za čin, který vnitrostátní předpisy subsumují pod pojem deliktu (ať už trestného činu, přestupku či jiného správního deliktu), přičemž předmětem řízení je uložení pokuty za správní delikt (jedná se tedy o správní trestání).“

Dále s ohledem na deficitní legislativní úpravu správního trestání zdůraznila, že v zájmu právní jistoty je nutné vycházet per analogiam iuris [srov. např. ÚS sp. zn. III.ÚS 611/01 a NSS sp. zn. 1 As 27/2008] u projednávání správních deliktů ze základních zásad řízení o přestupcích (právní norma nejbližší), a ve věcech tam neupravených, též ze základních zásad trestního řízení (*argumentum per analogiam a minori ad maius*).

Z vytykaných důvodů považovala žalobkyně rozhodnutí žalované, a stejně tak i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, za nezákonná, navrhla jejich zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení s tím, že žalovaný bude zavázán k náhradě nákladů řízení.

Žalovaný se k výzvě krajského soudu vyjádřil ve svém stanovisku s datem 26. 5. 2014. Převážnou část své reakce věnoval popisu správního deliktu, za který byla žalobkyni uložena sankce. Dále téměř doslovně zaznamenal obsah podané žaloby, v ní tvrzená pochybení a odkázal na obsah odůvodnění svého rozhodnutí. Rovněž shrnul skutkový stav zachycený ve správním spise, popsal postup orgánů policie a řízení před správním orgánem prvního stupně.

Dále zdůraznil, že v přestupkovém řízení byl nejprve vydán Příkaz, proti němuž byl žalobkyní podán odpor. Správní orgán prvního stupně tedy pokračoval v projednávání přestupků v ústním jednání. Pro nedostatek důkazů bylo vydáno rozhodnutí o zastavení řízení o přestupcích dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Poté již dle přesvědčení žalovaného nezbylo, než zahájit řízení pro správní delikt provozovatele vozidla. Ve věci byl vydán Příkaz, proti němuž byl podán odpor, a proto následovalo vydání rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla. Toto následně žalobkyně napadla odvoláním.

Ve správním řízení byl bez pochybností zjištěn vlastník – provozovatel vozidla, který má dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu povinnost zajistit, aby byly při použití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobkyně své povinnosti opakovaně nedostála, když s jejím vozidlem jiná (nezjištěná

osoba) spáchala dopravní přestupky. Správní delikt provozovatele byl spolehlivě zjištěn a prokázán.

K odpovědnosti za předmětný správní delikt není zákonem vyžadováno zavinění, jedná se tudíž o odpovědnost objektivní. Aby se provozovatel odpovědnosti za správní delikt zprostil, muselo by dojít k naplnění podmínek ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalovaný neshledal v přístupu k projednávané věci žádné pochybení, rozhodnutí včetně sankce je náležitě odůvodněno, vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, a proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

II. Skutková zjištění

Krajský soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání a to v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., za prezumovaného souhlasu obou účastníků.

Ze správního spisu následně ověřil tento skutkový stav věci.

V roce 2013, konkrétně ve dnech 22. 5. 2013, 23. 5. 2013 a 11. 6. 2013, prováděla městská policie kontroly zaměřené na dodržování placení parkovacího poplatku. V uvedených dnech opakovaně zjistila v ulici V Lipkách, Hradec Králové, u zaparkovaného vozidla Škoda Fabia, RZ 5H5 89-80, nezaplacení parkovacího poplatku, když uvnitř vozidla nebyl viditelně uložen doklad o zaplacení. Následně hlídka provedla kontrolu, zda-li k zaplacení nedošlo prostřednictvím mobilního telefonu, leč s negativním výsledkem. Místo, kde bylo vozidlo zaparkováno, bylo řádně označeno dopravní značkou IP25a upřesněnou značkou IP13c (zóna s parkovacím automatem). Řidič, který zde vozidlo ponechal, se tak dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ve všech uvedených případech hlídka pořídila fotodokumentaci a odjezdu vozidla zabránila nasazením tzv. „botičky“. Následně se ve všech třech případech ohlásila žalobkyně, která požadovala odblokování vozidla.

V případě jednání popsaného v úředním záznamu sepsaném dne 23. 5. 2013 a zachycujícím situaci dne předcházejícího, je uvedeno, že žalobkyně poté, kdy jí bylo sděleno podezření ze spáchání přestupku, uvedla, že si žádného přestupku vědoma není. Oznámení o podezření ze spáchání přestupku nepodepsala.

Úřední záznam rovněž sepsaný dne 23. 5. 2013 zachycuje popis situace zjištěné hlídkou dne 23. 5. 2013 s tímž výsledkem. Žalobkyně pouze uvedla, že chce záležitost projednat před správním orgánem, oznámení o podezření ze spáchání přestupku opět nepodepsala.

Ve stejném duchu je obsah posledního úředního záznamu vyhotoveného dne 11. 6. 2013, který popisuje zjištění policejní hlídky v ulici V Lipkách, Hradec Králové, učiněné téhož dne. Tedy znovu parkování bez zaplacení parkovací poplatku,

nasazení „botičky“ a reakci žalobkyně, která vyslovila s přestupkem nesouhlas s tím, že si přeje, aby proběhlo správní řízení, při kterém vše vysvětlí.

Dne 1. 7. 2013 předala městská policie podklady výše zaznamenané Magistrátu města Hradec Králové, odbor správní, oddělení přestupků v dopravě, s oznámením o podezření ze spáchání přestupků v dopravě dle § 125c zákona o silničním provozu.

Příkazem vydaným dne 4. 7. 2013 uznal správní orgán prvního stupně poté, kdy projednal přestupky ve společném přestupkovém řízení dle § 57 odst. 1 a 3 zákona o přestupcích, **žalobkyni vinnou tím, že se dopustila přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. k)** tím, že porušila ust. § 4 písm. c) silničního zákona. Následně postupně popsal všechny tři skutky, kterými byla žalobkyně uznána vinnou a uložil jí pokutu ve výši 1.500,-Kč. V odůvodnění Příkazu správní orgán prvního stupně popsal zjištěné porušení zákona spočívající v nezaplacení povinného parkovacího poplatku, které se opakovalo celkem ve třech případech, odkázal na zajištěnou fotodokumentaci a oznámení o podezření ze spáchání přestupků s tím, že tyto podklady tvoří logicky uzavřený a bezrozporný celek, tudíž nevyžadují dalšího dokazování. Odkazem na zákonnou úpravu ozřejmil důvodnost rozhodnutí o všech třech přestupcích společně. Pokuta byla uložena proto, že žalobkyně i přes upozornění hlídky městské policie opakovaně parkovala v ulici V Lipkách, Hradec Králové, bez řádně uhrazeného parkovacího poplatku. Rovněž odůvodnil výši uložené pokuty s tím, že tuto uložil na spodní hranici výměry sankčního rozpětí ve zkráceném správním řízení. Z tohoto důvodu tak nepřipadlo v úvahu snížení sankce uložené pokuty.

Žalobkyně Příkaz osobně převzala dne 11. 7. 2013 a následně doložila do správního spisu plnou moc k zastupování, kterou udělila Ing. Miloslavu Jarošovi. Ten podal, jak vyplývá z poznámky připojené na listině, proti výše uvedenému rozhodnutí dne 26. 7. 2013 odpor.

Na první jednání nařízené na den 27. 8. 2013 se zástupce žalobkyně omluvil ze zdravotních důvodů, které osvědčil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti. Další jednání nařídil správní orgán prvního stupně na 8. 10. 2013 a zástupce žalobkyně řádně předvolal. Ten opětovně doručil omluvu ze zdravotních důvodů, které v příloze doložil potvrzením lékaře.

Správní orgán prvního stupně poté vydal téhož dne, tedy 8. 10. 2013, rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť spáchání skutku, o němž se vedlo řízení, se nepodařilo obviněné prokázat. V pochybnostech proto rozhodl ve prospěch obviněné.

Vzhledem k tomu, že správní orgán prvního stupně měl důkazy o spáchání přestupku, přičemž řízení z důvodů v předchozím odstavci uvedených zastavil, vydal **dne 7. 11. 2013 další Příkaz**, kterým tentokrát uznal žalobkyni vinnou tím, že se **dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu**. Vinnu žalobkyně spatřoval správní orgán prvního stupně v tom, že jako provozovatel vozidla nezajistila, aby byly při použití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány

povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Následně popsal, jakých skutečností se nezjištěný řidič dopustil s vozidlem, jehož je žalobkyně provozovatelkou (míněno opakované nezaplacení parkovacího poplatku). Žalobkyni je nyní kladeno za vinu, že porušila ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za toto jednání jí byla uložena pokuta ve výši 2.000,-Kč (odkaz na ust. § 125f odst. 3 za použití § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu) a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč.

V odůvodnění rozhodnutí prvostupňový správní orgán zdůraznil, že odpovědnost za správní delikt, který je uveden v ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je odpovědností objektivní. Připojil rovněž rozbor, co se rozumí pod tímto typem odpovědnosti a jaké jsou možnosti případného vyvinění. Dále objasnil, z jakých důkazů při rozhodování vycházel a odůvodnil výši uložené sankce včetně povinnosti uhradit náklady správního řízení.

Poté, kdy byl Příkaz žalobkyni doručen, podala tato prostřednictvím nově zvolené zástupkyně odpor. Následně bylo zástupkyni žalobkyně doručeno oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to dne 11. 12. 2013. Na uvedený termín se žalobkyně a její zástupkyně nedostavily, přičemž správní orgán prvního stupně poté vydal dne 16. 12. 2013 rozhodnutí, které je obsahově v zásadě totožné s Příkazem ze dne 7. 11. 2013. Jak ze správního spisu vyplývá, rozhodnutí napadla žalobkyně tzv. blanketním odvoláním s datem 13. 1. 2014, kde požádala správní orgán o zaslání kopie podkladů, ze kterých při rozhodování vycházel. Následně byla žalobkyně správním orgánem usnesením ze dne 16. 1. 2014 vyzvána k vyjádření se a doplnění odvolání ve lhůtě deseti dnů od doručení usnesení. Žádné doplnění odvolání či jiné stanovisko žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně doručeno nebylo, ten předložil spisový materiál žalovanému, který o odvolání rozhodl dne 20. 2. 2014. Toto rozhodnutí učinila žalobkyně předmětem žaloby.

Právní úprava a stanovisko krajského soudu

Dne 19. ledna 2013 nabyla účinnosti podstatná část zákona č. 297/2011 Sb., kterým došlo ke změně zákona o silničním provozu. Jako nový správní delikt byl do tohoto zákona včleněn § 125f označený jako **Správní delikt provozovatele vozidla**. Podle tohoto ustanovení, konkrétně podle jeho odst. 1) *„Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“*. Následující odstavce § 125f, tedy odst. 2 až 5, obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala.

Pro posouzení důvodnosti žaloby a vytýkaného pochybení správního orgánu je v této konkrétní věci podstatné znění ust. § 125h zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení *„Obecní úřad obce s rozšířenou působností **bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž***

došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

A právě nesplnění povinnosti správního orgánu prvního stupně vyzvat provozovatele vozidla, tedy v daném případě žalobkyni, k uhrazení „určené částky“, je důvod, pro který žalobkyně označila proběhnuvší řízení o správním deliktu za nezákonné. Krajský soud se jednoznačně ztotožnil s argumentací žalobkyně, na základě které dovozuje nezákonný postup správního orgánu prvního stupně. Výzva k uhrazení „určené částky“ je rovněž dle názoru krajského soudu obligatorní podmínkou pro možnost případného následného zahájení řízení o správním deliktu.

Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil zcela jistě proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).

Správní orgán v souladu se zákonem nepostupoval, a proto žalobkyni upřel možnost zákonem předvídaným způsobem reagovat. Pokud by krajský soud aproboval jednání správního orgánu prvního stupně zjištěné v této konkrétní věci, poté by, jak přiléhavě namítá žalobkyně, pozbylo ust. § 125h zákona o silničním provozu zcela svého smyslu. Správní orgán by tak skutečně mohl v obdobných případech rovnou zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť toho stíhá, jak již uvedeno, objektivní odpovědnost za spáchaný delikt a s tím související povinnost uhradit pokutu. Jistě by se takovýto postup jevil z hlediska fiskální politiky státu pohodlnější a ve všech směrech méně zatěžující správní orgány, nicméně takovouto možnost krajský soud v zákonné normě nenalezl.

Tento nesprávný postup, resp. nezákonně zahájené řízení o správním deliktu, pak žalovaný v řízení o odvolání rovněž pominul a pochybení správního orgánu prvního stupně nenapravil. Krajský soud tak uzavírá, že žaloba byla podána důvodně a rozhodnutí obou správních orgánů trpí vadou žalobou vytýkanou. Řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno v rozporu se zákonem, proto krajský soud zrušil pro nezákonnost jak rozhodnutí žalovaného, tak rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 3 a 4 s.ř.s.).

Závazný právní názor je v daném případě zřejmý; správní orgán bude povinen postupovat přesně v intencích ust. § 125h zákona o silničním provozu. Teprve podle reakce žalobkyně bude možné následně uvážit, zda-li došlo ke splnění podmínek, na základě kterých lze zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f

zákona o silničním provozu. Rovněž se v dalším řízení bude muset správní orgán vypořádat s námitkami žalobkyně, která poukazovala na další pochybení spočívající v tom, že rozhodnutí bylo vydáno bez faktického provedení důkazů a bez ústního jednání. Své výhrady argumentačně podpořila odkazem na judikatorní činnost Nejvyššího správního soudu v oblasti správního trestání (viz třetí odstavec odůvodnění tohoto rozsudku).

IV. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve výsledku věci byla úspěšná žalobkyně. Krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku spojeného s podáním žaloby ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

Ze soudního spisu vyplynulo, že zástupce žalobkyně provedl ve věci dva úkony po 3.100,-Kč: 1) příprava a převzetí zastoupení a 2) sepsí žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů („advokátní tarif“). K těmto úkonům náleží úhradu paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč ke každému z nich (§ 9 odst. 3 písm. f) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Výše takto stanovené odměny činí 6.800,-Kč. Zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem DPH, a proto mu náleželo navýšení odměny o 21% (§ 14 advokátního tarifu). Výše takto vypočtené odměny činí 8.228,-Kč. Odměna zástupce žalobkyně včetně soudního poplatku byla soudem stanovena částkou 11.228,-Kč.

Krajský soud uložil shora vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť se jedná o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. července 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu